

[Madsen-Mygdal.]

Landet, derfor virkede dobbelt: først Ejendomsbeskatning og saa Formuebeskatning. Det ved det ærede Medlem meget godt, hvilket imidlertid ikke udelukker, at han og hans Meningsfælle og Socialdemokraterne rejser Landet over og siger, at det var en Nedsættelse af Formueskatten, der fandt Sted. Nej, den Dag Formuen giver normal Afkastning, er der ingen Nedsættelse, det er netop kun i Krisetider, naar Formuen ingen eller meget lidt Indkomst giver, at der er en Nedsættelse; ellers bortfalder den af sig selv.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen foretog saa en interessant Sammenstilling mellem Skatteprioritet og Gældsprioritet. Han stillede dem overfor hinanden og sagde saa: Lad nu være at tale om denne Skatteprioritet, skulde det være saa slemt? Jeg husker ikke nøjagtigt, hvor meget Rentebyrden var i det ærede Medlems Udregning, jeg tror, det var 120 Mill. Kr. — det er ikke overdrevent —, medens Ejendomsbeskatningen kun var det halve eller 60 Mill. Kr. om Aaret. Var det ikke de Tal, det ærede Medlem brugte? Det tror jeg, det var. Og saa siger det ærede Medlem: Det er da let at se, at Rentebyrden er meget værre end Skattebyrden.

Naar jeg sidder og hører paa en saadan Udtalelse, forekommer det mig nu aligevel, det er mærkelige Tider, vi oplever. Der staar en Folketingsmand paa Tingets Talerstol og siger til Befolkningen: Skatterne, det er jo ikke værd at tale om, for I skal jo betale dobbelt saa meget i Renter! De er jo kun det halve af Rentebyrden! Jeg beder undskyldte, hvis jeg har hørt forkert, jeg synes, det var denne Sammenstilling, der blev foretaget.

Men vil det ærede Medlem da fuldkommen overse, at de erhvervsdrivende, der her er Tale om, Landmændene, har laant disse Penge og har forpligtet sig til at forrente dem, fordi de havde Brug for disse Penge i deres Virksomhed og har brugt dem, hvis de har baaret sig fornuftig ad, til at øge Virksomhedens Produktivitet og Rentabilitet? Og saa siger det ærede Medlem: men Skatterne, de er ikke nær saa store! Det ærede Medlem glemmer jo, at Skatten er dem paatvunget, og den har de intet faaet for. De har ikke faaet noget for denne Skat, de har ikke faaet mere for den, end enhver anden, som ikke svarer Skat, ogsaa har faaet. Der er ikke Spor af Forskel der.

De Goder, der opnaas for de 60 Mill. Kr., der aarlig svares i Ejendomsskatter,

kommer hele Befolkningen til gode, og det skal de selvfølgelig ogsaa. Men det er ganske uretfærdigt, at man lægger Skatten paa disse enkelte Virksomheder, som denne Skat nu en Gang rammer; det er en uretfærdig Beskatning.

Men det betegnende for Situationen er, at her staar en Folketingsmand og siger, at Skatten er ikke nær saa stor som Renten, den er kun det halve. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem mener, at der ikke er nogen Fare paa Færde, før vi har saa stor en Skat, at den svarer til Renten. Det maa være hans Opfattelse, naar han stiller de to Ting ved Siden af hinanden. Landbruget og andre Erhverv kan siges at være vel rejste, saa længe det er den Slags Opfattelser, der hersker i Regeringskredsene.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen — og det er der flere, der har sagt —, at det kunde ikke nytte at tale om Organisationerne og den Skade, de gjorde, hvad enten det drejede sig om Lønaftaler eller Prisaftaler, for det kom ikke Lovgivningsmagten ved; der havde den ingen Indflydelse. Jo, hvis vi havde en Regering, der vilde, og en Rigsdag, der vilde, saa har Lovgivningsmagten den Indflydelse, at den for det første rent og klart kan lægge Ansvaret for Afgørelserne der, hvor de træffes, og ikke lefle med det, som foregaar og stadig foregaar ogsaa i de Regeringsforslag, vi ser, at en Arbejdsløshed, som er fremkaldt ved Organisationsbeslutninger, lægger man over paa Samfundet, den er Samfundets Skyld, Samfundet har Forpligtelse til at betale for den.

Forholdet vilde blive ganske anderledes, hvis vi konsekvent gennemførte den Opfattelse, at den Arbejdsløshed, som Organisationsaftalerne har skabt, den Arbejdsløshed, som er en Følge af Arbejdsgivernes og Arbejdernes Aftaler, den maa de selv tage Ansvaret for, og at de har Pligt til fuldt ud at erstatte de arbejdsløse de Tab, som de har paaført dem ved at lukke af for Arbejde, hvis ikke de vil gaa ind paa de Vilkaar, de har fastsat. Organisationerne viser ikke Barmhjertighed; der er ikke Tale om Humanitet eller Medfølelse fra Organisationernes Side overfor de arbejdsløse. Naar der skal opkræves Fagforeningsbidrag, Arbejdsløshedsbidrag, kendes der ikke til Medfølelse, og der kendes ikke til at give Adgang til Arbejdspladserne, før de er betalt paa Øre. Kommunerne kan aller-naadigst faa Lov at betale, men ellers er der ikke noget at gøre. Medfølelsen overfor de arbejdsløse er af en ganske ejen-